

دام هستی !

چو از کمند تن خویشتن رهاگردم !
به شوق، راهی سر چشمه بقا گردم !

ز خاک تیره کشم بال و پر به وجد و سرور
چنان غبار ز جام جهان، رهاگردم !

ز دام هستی آلوده وارهم به شتاب
چو ذره محو در آن عرش کبریا گردم !

به بام چرخ نشینم به دامن خورشید
به یمن پرتوش جام جهان نما گردم !

زلوح سینه بشویم غبار جور زمان
بسان غنچه گل پاک و باصفا گردم !

حجاب چهره بپردازم از پلیدی ها
غریق رحمت انوار نوالجلا گردم !

رها شوم ز همه رنج های بود و نبود
گدای سفره پاکان و اولیا گردم !

ریا و فتنه در این خاکدان ناسوتی است
چو بر کنم دل از این خاک بی ریا گردم